

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem ve věci

žalobce: **Mgr. P. B.**, insolvenční správce,
sídlem P.

proti

žalovanému: **Ministerstvo spravedlnosti**,
sídlem Vyšehradská 424/16, Praha 2,

o žalobě proti rozhodnutí ministra spravedlnosti ze dne 7. 9. 2017, č. j. MSP-39/2017-ORA-ROZ/3,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou včas u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým byl zamítnut jeho rozklad a bylo potvrzeno rozhodnutí Ministerstva spravedlnosti (dále jen „ministerstvo“), ze dne 5. 6. 2017, č. j. MSP-6/2017-OINS-SRIS/8, jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání správního deliktu podle § 36b odst. 1 písm. c) zákona č. 312/2006 Sb., o insolvenčních správcích (dále jen „zákon o insolvenčních správcích“), neboť porušil povinnost uvedenou v § 14 odst. 3 zákona o insolvenčních správcích, tj. nepředložil ministerstvu v období od 1. 8. 2015 do 1. 8. 2016 doklad prokazující splnění podmínky uzavření smlouvy o pojištění odpovědnosti za škodu.

2. Žalobce v podané žalobě uvedl, že bylo porušeno jeho právo na spravedlivý proces, když žalovaný nezohlednil skutečnost, že žalobce prokázal odeslání přípisu a smlouvy o pojištění. Žalobce doložil žalovanému fotokopii obálky listiny a žádal výslech jeho osoby a dalších jeho zaměstnanců, kteří zajišťovali předání obálky obsahující předmětnou smlouvu k poštovní přepravě. Správní orgán je povinen postupovat tak, aby byl zjištěn skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Žalobce dále nesouhlasí s tvrzením žalovaného, že ke splnění informační povinnosti nepostačuje opakovaná deklarace pojištění v jednotlivých insolvenčních řízeních a zveřejnění skutečnosti o pojištění v insolvenčním rejstříku. Správcem a provozovatelem insolvenčního rejstříku je totiž samo Ministerstvo spravedlnosti, jež si může ověřit, zda je či není insolvenční správce pojištěn. Informace zveřejněné v insolvenčním rejstříku mají veřejnou publicitu a veškeré doklady o pojištění do něj byly opakovaně zaslány. Žalovaný vůbec nepracuje se smyslem právní úpravy, jímž je požadavek, aby byl insolvenční správce řádně pojištěn a pro případ pochybení bylo možné případné škody z tohoto pojištění hradit. Žalobce je sám již více než 10 let pojištěn a tyto smlouvy jsou na ministerstvu a rovněž v insolvenčním rejstříku.
3. V souladu s uvedeným v žalobě je žalobce přesvědčen, že byl zkrácen na svých právech a v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu a žádá, aby soud zrušil jak napadené rozhodnutí, tak rozhodnutí správního orgánu I. stupně.
4. Žalovaný se k podané žalobě vyjádřil následovně.
5. Předložením fotografie obálky žalobce neprokázal splnění informační povinnosti podle § 14 odst. 3 zákona o insolvenčních správcích. Není totiž zřejmé, zda byla obálka skutečně předána k poštovní přepravě. Žalobce tak neprokázal, že vynaložil veškeré úsilí ve smyslu § 36c odst. 1 ve spojení s § 36c odst. 5 zákona o insolvenčních správcích, které po něm bylo možno požadovat, protože nebylo prokázáno odeslání dokladu prokazujícího splnění podmínky uzavření smlouvy o pojištění odpovědnosti za škodu žalovaného prostřednictvím držitele poštovní licence a zároveň nebylo prokázáno pochybení ze strany držitele poštovní licence spočívající v nedodání předmětné poštovní zásilky žalovanému. Informační povinnost žalobce nemohla být splněna tím, že informace o pojištění je uvedena v insolvenčním rejstříku. Žalobce má podle předmětného ustanovení povinnost předložit doklad právě žalovanému. Smyslem uvedeného ustanovení je efektivní a především systematická kontrola plnění podmínky pojištění.
6. Žalovaný s ohledem na své vyjádření k žalobě a s odkazem na napadené rozhodnutí navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.
7. Ze správního spisu soud zjistil následující, pro řízení podstatné skutečnosti.
8. Ministerstvo v rámci své dohledové činnosti podle § 36 odst. 1 zákona o insolvenčních správcích zjistilo, že žalobce jako insolvenční správce nepředložil v období od 1. 8. 2015 do 1. 8. 2016 správnímu orgánu doklad prokazující trvání profesního pojištění podle § 14 odst. 3 zákona o insolvenčních správcích. Žalovaný tak shledal žalobce vinným ze spáchání správního deliktu podle § 36b odst. 1 písm. c) zákona o insolvenčních správcích a uložil mu pokutu ve výši 5.000,- Kč a náhradu nákladů řízení ve výši 1.000,- Kč.
9. Žalobce proti rozhodnutí ministerstva podal rozklad k ministru spravedlnosti, v němž uvedl, že doklad prokazující splnění podmínky uzavření smlouvy o pojištění odpovědnosti za škodu řádně odeslal, a to dne 20. 7. 2016, prostřednictvím pošty. Jako důkaz žalobce předložil fotokopii obálky, jež měla být adresována ministerstvu. Obálka nebyla

ministerstvu doručena, a vina je tak na straně poštovního doručovatele, což vylučuje odpovědnost žalobce podle § 36c odst. 1 a 5 zákona o insolvenčních správcích. Dále žalobce navrhl jeho výslech, případně výslech příslušných pracovníků, kteří dopis odesílali a odnášeli na poštu k přepravě. Smyslem předkládání pojistné smlouvy ministerstvu je prokázání řádného pojištění, přičemž doklady o pojištění byly opakovaně zasílány na příslušné insolvenční soudy a smlouva byla opakovaně zveřejněna v insolvenčním rejstříku. Ministr spravedlnosti o rozkladu rozhodl tak, že jej zamítl a rozhodnutí potvrdil. V odůvodnění uvedl vesměs shodné důvody jako ve vyjádření k žalobě.

10. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)], při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.
11. Soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
12. Soud ve věci rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení ústního jednání. Žalobce k výzvě soudu v zákonem stanovené lhůtě dvou týdnů nevyjádřil svůj nesouhlas s rozhodnutím o věci samé bez jednání a žalovaný s tím souhlasil. Proto soud o věci samé rozhodl bez jednání.
13. V dané věci soud vyšel z uvedených právních předpisů:
14. Podle § 36b odst. 1 písm. c) zákona o insolvenčních správcích, ve znění účinném do 30. 6. 2017, *„insolvenční správce se dopustí správního deliktu tím, že nepředloží ministerstvu jednou ročně doklad prokazující splnění podmínky uzavření smlouvy o pojištění odpovědnosti za škodu podle § 14 odst. 3“*.
15. Podle § 14 odst. 3 zákona o insolvenčních správcích, ve znění účinném do 30. 6. 2017, *„insolvenční správce předloží ministerstvu jednou ročně doklad prokazující splnění podmínky uzavření smlouvy o pojištění odpovědnosti za škodu“*.
16. Podle § 36c odst. 1 zákona o insolvenčních správcích, ve znění účinném do 30. 6. 2017, *„právní osoba za správní delikt neodpovídá, jestliže prokáže, že vynaložila veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby porušení právní povinnosti zabránila“*.
17. Podle § 36c odst. 5 zákona o insolvenčních správcích, ve znění účinném do 30. 6. 2017, *„na odpovědnost za jednání, k němuž došlo při podnikání fyzické osoby nebo v přímé souvislosti s ním, se vztahují ustanovení tohoto zákona o odpovědnosti a postihu právnické osoby“*.
18. Soud se neztotožnil s názorem žalobce ohledně dostatečného prokázání odeslání potřebných dokumentů ministerstvu. Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 9. 2012, č. j. 2 Afs 42/2012-30, *důkazní břemeno stran doručení předmětných plných mocí finančnímu úřadu, respektive jejich předání k poštovní přepravě, leželo na stěžovateli. Přestože daňový řád účinný v rozhodné době neobsahuje výslovnou úpravu odpovědnosti za doručení konkrétní písemnosti správci daně, lze k výše uvedenému závěru dospět na základě logického dovozování. Daňový subjekt má totiž jako podatel možnost učinit potřebná opatření, aby mohl v budoucnu prokázat doručení určité zásilky finančnímu úřadu, zatímco správce daně jako adresát není schopen prokázat negativní skutečnost, tedy to, že mu určitá zásilka nebyla doručena“*. Fotografie obálky, jež je adresována ministerstvu a která má pocházet ze dne 20. 7. 2016, tj. před uplynutím lhůty pro doložení dokladů, neprokazuje, že ji žalobce skutečně odeslal. Žalobce disponuje datovou schránkou, a proto se odeslání dokladu o pojištění žalovanému touto cestou jeví více než příhodné. Ostatně takto postupoval při odeslání

dokladů o pojištění insolventnímu soudu. Vyhotovení fotografie obálky v okamžiku odeslání obecně odpovídá snaze odesílatele předejít jakýmkoliv pochybnostem o odeslání a tedy i dodání obálky. Pokud měl žalobce takovou obavu a proto vyhotovil fotografii obálky, potom nepochopitelně a zejména v rozporu s takovou obavou zvolil formu odeslání – běžnou obálkou. Zjevný rozpor mezi implicitně tvrzeným důvodem vyhotovení fotografie obálky a zvoleným tvrzeným způsobem odeslání zakládá závěr soudu o nevěrohodnosti data pořízení fotografie i dalších důkazů, které by měly prokázat tvrzení o odeslání dokladu o pojištění žalovanému. Žalobcem předložený důkaz pořízení fotografie natolik zpochybnil jeho tvrzení o odeslání dokladu pojištění žalovanému, že žalovaný v souladu s § 3 a 52 správního řádu neprovedl navržený výslech svědků – zaměstnanců žalobce, které žalobce ani nijak nespecifikoval jmény, nehledě k jejich osobní či pracovněprávní vazbě na žalobce.

19. V souladu s výše uvedeným nebyl žalovaný povinen vyslechnout žalobce, případně jím pověřené zaměstnance, kteří písemnost doručovali. Zásada koncentrace řízení dle § 82 odst. 4 s.ř. se neuplatní v sankčním správním řízení (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22.1.2009, č.j. 1 As 96/2008-115). Žalovaný nevyhověl návrhu žalobci na provedení jeho výslechu a výslechu svědků nikoli z důvodu okamžiku uplatnění takových návrhů (§ 82 odst. 4 s.ř.), nýbrž z důvodu nedůvodnosti takových návrhů (bod 21 a 22 žalobou napadeného rozhodnutí). Námitka „nadřazení“ zásady koncentrace řízení se tak míjí s důvody rozhodnutí žalovaného. Ustanovení § 52 s.ř. je nutné vykládat v souladu s jeho zněním, tedy že správní orgán není povinen provést všechny účastníkem navržené důkazy, avšak oproti tomu je povinen přesvědčivě odůvodnit, proč navržené důkazy neprovedl. Takto žalovaný postupoval v souladu s § 52 s.ř., proto je žalobní námitka nedůvodná.
20. Tvrzení žalobce, že svou povinnost splnil tím, že informace o pojištění je uvedena v insolvenčním rejstříku, nelze přisvědčit. Jistě je smyslem právní úpravy, aby byl insolvenční správce pojištěn. Ministerstvo však musí mít účinné prostředky pro kontrolu, zda tomu tak skutečně je. Po ministerstvu nelze požadovat, aby si samo zjišťovalo, zda konkrétní insolvenční správce je či není pojištěn. K tomu právě slouží informační povinnost uvedená v § 14 odst. 3 zákona o insolvenčních správcích. V daném ustanovení je uvedeno, že doklad se předkládá ministerstvu, nikoliv zveřejněním v insolvenčním rejstříku. „Účel povinnosti stanovené v § 14 odst. 3 tak nelze chápat jako toliko zajištění toho, aby byl insolvenční správce po dobu výkonu funkce profesně pojištěn pro případ porušení povinnosti spojené s jejím výkonem, ale zajištění toho, aby tuto informaci měl dohledový orgán bezprostředně k dispozici k případnému posouzení dalšího (navazujícího) postupu, když koneckonců závěr, že účelem onoho ustanovení je skutečně podání této informace dohledovému orgánu. Co se týče samotného zajištění, aby činnost správce nevykonávaly osoby bez příslušného pojištění, zde se nabízí dohledovému orgánu zcela jiné prostředky pro jeho zajištění, konkrétně správní řízení o zrušení povolení dle § 13 odst. 1.“ [STANISLAV, Antonín. *Zákon o insolvenčních správcích: komentář*. Praha: Wolters Kluwer, 2017. Komentáře (Wolters Kluwer ČR). ISBN 978-80-7552-826-1]. Námitka žalobce, že postačuje skutečnost, že má pojištění sjednáno, tak není důvodná. Pokud by zákonodárce nechtěl zajistit účinný kontrolní mechanismus, jak tyto skutečnosti zjišťovat, pak by vůbec do zákona tuto skutkovou podstatu nevtělil. Okolnost, že je žalobce více než 10 let pojištěn, není liberujícím důvodem. Zákonná úprava počítá s roční periodicitou, v níž musí žalobce své pojištění ministerstvu doložit. Předchozí období je z tohoto hlediska irelevantní.

21. Spáchání správního deliktu žalobcem bylo žalovaným prokázáno bez důvodných pochybností, žalobní námitky soud neshledal důvodné, proto dle § 78 odst. 7 s. ř. s. žalobu zamítl.
22. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce ve věci nebyl úspěšný, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 15. ledna 2019

Mgr. Kamil Tojner v.r.
soudce